

Przedmiot

Uchybienie zobowiązaniom państwa członkowskiego — Brak przyjęcia w wyznaczonym terminie przepisów niezbędnych w celu zastosowania się do dyrektywy 2004/18/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 31 marca 2004 r. w sprawie koordynacji procedur udzielania zamówień publicznych na roboty budowlane, dostawy i usługi (Dz.U. L 134, s. 114)

Sentencja

- 1) Nie przyjmując w wyznaczonym terminie wszystkich przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych niezbędnych w celu zastosowania się do dyrektywy 2004/18/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 31 marca 2004 r. w sprawie koordynacji procedur udzielania zamówień publicznych na roboty budowlane, dostawy i usługi, Wielkie Księstwo Luksemburga uchybiło zobowiązaniom, które na nim ciążyą na mocy tej dyrektywy.
- 2) Wielkie Księstwo Luksemburga zostaje obciążone kosztami postępowania.

(¹) Dz.U. C 211 z 8.9.2007.

Postanowienie Trybunału (czwarta izba) z dnia 23 kwietnia 2008 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez High Court of Justice (Chancery Division) — Zjednoczone Królestwo) — The Test Claimants in the CFC and Dividend Group Litigation przeciwko The Test Claimants in the CFC and Dividend Group Litigation

(Sprawa C-201/05) (¹)

(Artykuł 104 ust. 3 akapit pierwszy regulaminu — Swoboda przedsiębiorczości — Swobodny przepływ kapitału — Opodatkowanie bezpośrednio — Podatek dochodowy od osób prawnych — Dywidendy z akcji otrzymane przez spółkę będącą rezydentem od spółki nie będącej rezydentem — Uregulowania dotyczące kontrolowanych spółek zagranicznych (KSZ) — Sytuacja dotycząca państw trzecich — Kwalifikacja skarg wniesionych przeciwko administracji podatkowej — Odpowiedzialność państwa członkowskiego za naruszenia prawa wspólnotowego)

(2008/C 209/18)

Język postępowania: angielski

Sąd krajowy

High Court of Justice (Chancery Division)

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: The Test Claimants in the CFC and Dividend Group Litigation

Strona pozwana: Commissioners of Inland Revenue

Przedmiot

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym – High Court of Justice (Chancery Division) – Wykładnia art. 43, 49 i 56 WE – Krajowe ustawodawstwo podatkowe – Podatek dochodowy od osób prawnych – Zwolnienie – Dywidendy wypłacane spółce mającej siedzibę na terytorium krajowym przez inne spółki – Odmienna sytuacja w zależności od państwa, w którym mają siedzibę inne spółki

Sentencja

- 1) Artykuł 43 WE nie sprzeciwia się przepisom państwa członkowskiego, które zwalniają od podatku dochodowego od osób prawnych dywidendy otrzymane przez spółkę będącą rezydentem od innej spółki będącej rezydentem, a przewidują opodatkowanie tym podatkiem dywidend otrzymanych przez spółkę będącą rezydentem od spółki nie będącej rezydentem, w której spółka będąca rezydentem posiada udział pozwalający jej na sprawowanie rzeczywistego wpływu na decyzje tej spółki i określanie jej działalności, przyznając w tym ostatnim przypadku ulgę podatkową z tytułu rzeczywiście zapłaconego podatku przez spółkę dokonującą wypłat w państwie członkowskim jej siedziby, o ile stawka podatkowa dotycząca dywidend zagranicznych nie jest wyższa od stawki podatkowej stosowanej do dywidend krajowych oraz o ile ulga podatkowa jest co najmniej równa kwocie zapłaconej w państwie członkowskim spółki dokonującej wypłat, a nie wyższa od kwoty opodatkowania stosowanej w państwie członkowskim spółki otrzymującej wypłaty.

Artykuł 56 WE nie sprzeciwia się przepisom państwa członkowskiego, które zwalniają od podatku dochodowego od osób prawnych dywidendy otrzymane przez spółkę będącą rezydentem od innej spółki będącej rezydentem, a przewidują opodatkowanie tym podatkiem dywidend otrzymanych przez spółkę będącą rezydentem od spółki nie będącej rezydentem, w której spółka będąca rezydentem posiada co najmniej 10 % praw głosu, przyznając w tym ostatnim przypadku ulgę podatkową z tytułu rzeczywiście zapłaconego podatku przez spółkę dokonującą wypłat w państwie członkowskim jej siedziby, o ile stawka podatkowa dotycząca dywidend zagranicznych nie jest wyższa od stawki podatkowej stosowanej do dywidend krajowych oraz o ile ulga podatkowa jest co najmniej równa kwocie zapłaconej w państwie członkowskim spółki dokonującej wypłat, a nie wyższa od kwoty opodatkowania stosowanej w państwie członkowskim spółki otrzymującej wypłaty.

Artykuł 56 WE sprzeciwia się przepisom państwa członkowskiego, które zwalniają od podatku dochodowego od osób prawnych dywidendy, jakie spółka będąca rezydentem otrzymuje od innej spółki będącej rezydentem, a przewidują opodatkowanie dywidend, jakie spółka będąca rezydentem otrzymuje od spółki nie będącej rezydentem, w której posiada ona mniej niż 10 % praw głosu, bez jednoczesnego przyznania tej spółce ulgi podatkowej z tytułu podatku rzeczywiście zapłaconego przez spółkę dokonującą wypłat w państwie jej siedziby.

- 2) Artykuł 56 WE należy interpretować w ten sposób, iż sprzeciwia się przepisom państwa członkowskiego, które zezwalają na zwolnienie z podatku dochodowego od osób prawnych pewnych dywidend otrzymanych od spółek, które są rezydentami przez towarzystwa ubezpieczeniowe będące rezydentami, lecz wyłączają takie zwolnienie w przypadku analogicznych dywidend otrzymanych od spółek nie będących rezydentami, o ile oznacza to mniej korzystne traktowanie tych ostatnich dywidend.
- 3) Artykuły 43 WE i 48 WE należy interpretować w ten sposób, iż sprzeciwiają się one uwzględnieniu w podstawie opodatkowania spółki będącej rezydentem z siedzibą w państwie członkowskim dochodu osiągniętego przez KSZ w innym państwie członkowskim, jeżeli dochód ten podlega tam niższemu poziomowi opodatkowania niż stosowany w pierwszym państwie, chyba że takie uwzględnienie dotyczy jedynie czysto sztucznych struktur, których celem jest uniknięcie podatku krajowego, który w normalnych okolicznościach byłby należny.

Należy zatem zaniechać stosowania takiej formy opodatkowania, jeżeli okaże się, na podstawie elementów obiektywnych i możliwych do sprawdzenia przez osoby trzecie, że niezależnie od istnienia motywów natury podatkowej, rzeczona KSZ rzeczywiście ma siedzibę w przyjmującym państwie członkowskim i faktycznie wykonuje tam działalność gospodarczą.

Jednakże art. 43 WE i 48 WE należy interpretować w ten sposób, że nie sprzeciwiają się przepisom podatkowym państwa członkowskiego, które przewidują pewne wymogi w zakresie zgodności, gdy spółka będąca rezydentem zamierza skorzystać ze zwolnienia z podatków wcześniej zapłaconych od zysków tej kontrolowanej spółki, w państwie, w którym jest ona rezydentem, o ile wymogi te mają na celu weryfikację istnienia siedziby kontrolowanej spółki zagranicznej i faktycznego charakteru jej działalności gospodarczej, bez nakładania zbyt daleko idących utrudnień administracyjnych.

- 4) Artykuły 56 WE, 57 WE oraz 58 WE należy interpretować w ten sposób, iż nie sprzeciwiają się one przepisom państwa członkowskiego, które przyznają przywilej podatkowy w ramach podatku dochodowego od osób prawnych w odniesieniu do pewnych dywidend otrzymanych od spółek będących rezydentami przez spółki będące rezydentami, lecz wyłączają taki przywilej w przypadku dywidend otrzymanych od spółek mających siedzibę w państwie trzecim, w szczególności, gdy przyznanie rzeczonoego przywileju jest uzależnione od warunków, których spełnienie może zostać zweryfikowane przez właściwe organy tego państwa członkowskiego jedynie w drodze uzyskania informacji od państwa siedziby spółki dokonującej wypłaty.
- 5) W braku uregulowania wspólnotowego wewnętrzny porządek prawny każdego z państw członkowskich powinien wskazywać sądy właściwe oraz zasady proceduralne dotyczące wnoszenia skarg mających na celu zapewnienie ochrony uprawnień, które jednostki wywodzą z prawa wspólnotowego, w tym rodzaje żądań wnoszonych przez osoby poszkodowane do sądów krajowych. Sądy krajowe są jednakże zobowiązane zagwarantować, by jednostki miały do dyspozycji skuteczny środek zaskarżenia umożliwiający im uzyskanie zwrotu nienależnie pobranego podatku oraz kwot zapłaconych na rzecz tego państwa członkowskiego lub pobranych przez to państwo w bezpośrednim związku z tym podatkiem. W odniesieniu do innych szkód, jakie dany podmiot poniósł z powodu naruszenia prawa wspólnotowego, które można przypisać państwu członkowskiemu, jest ono zobowiązane do naprawienia szkód wyrządzonych

jednostkom, gdy spełnione są przesłanki wymienione w pkt 51 ww. wyroku w sprawach połączonych *Brasserie du Pêcheur i Factortame*, co nie wyklucza, że na gruncie prawa krajowego odpowiedzialność państwa może być uzależniona od mniej restrykcyjnych przesłanek.

Jeśli okaże się, że przepisy państwa członkowskiego stanowią ograniczenie swobody przedsiębiorczości zakazane w art. 43 WE lub ograniczenie swobodnego przepływu kapitału zakazane na mocy art. 56 WE, sąd krajowy może w celu ustalenia podlegającej naprawieniu szkody zbadać, czy osoby poszkodowane zachowały należytą staranność w celu uniknięcia lub ograniczenia szkody oraz czy w szczególności wykorzystaly we właściwym czasie wszystkie dostępne im środki prawne. Jednak w celu zapobieżenia temu, by wykonywanie uprawnień, które art. 43 WE przyznaje jednostkom, było niemożliwe lub nadmiernie utrudnione, sąd krajowy może zbadać, czy stosowanie tych przepisów, ewentualnie w związku z właściwymi postanowieniami umów o unikaniu podwójnego opodatkowania, w każdym przypadku prowadziłoby do nieuwzględnienia żądań skarżących przez organy podatkowe danego państwa członkowskiego w sprawie rozpatrywanej przed sądem krajowym.

(¹) Dz.U. C 182 z 23.7.2005.

Postanowienie Trybunału (druga izba) z dnia 12 lipca 2008 r. (wnioski o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożone przez Tribunale Amministrativo Regionale del Lazio — Włochy) — Confcooperative Friuli Venezia Giulia (C-23/07), Luigi Soini (C-23/07 i C-24/07), Azienda Agricola Vivai Pinato Mario e figlio (C-23/07), Cantina Produttori Cormons Soc. cons. arl (C-24/07) przeciwko Ministero delle Politiche Agricole, alimentari e forestali, Regione Friuli Venezia Giulia

(Sprawy połączone C-23/07 i C-24/07) (¹)

(*Rolnictwo — Rozporządzenia (WE) nr 1493/1999, 753/2002 i 1429/2004 — Wspólna organizacja rynku wina — Etykietowanie win — Używanie nazw odmian winorośli lub ich synonimów — Oznaczenie geograficzne „Tokaj” dla win pochodzących z Węgier — Możliwość używania nazwy szczepu „Tocai friulano” albo „Tocai italico” jako dodatku do oznaczeń geograficznych niektórych win pochodzących z Włoch — Wyłączenie po upływie trzynastoletniego okresu przejściowego, który przypada na dzień 31 marca 2007 r. — Ważność — Podstawa prawna — Artykuł 34 WE — Zasada niedyskryminacji — Zasady międzynarodowego prawa traktatów — Przyłączenie Węgier do Unii Europejskiej — Artykuły 22-24 porozumienia TRIPS*)

(2008/C 209/19)

Język postępowania: włoski

Sąd krajowy

Tribunale Amministrativo Regionale del Lazio